

Xoay Trái Xoay Phải

Contents

Xoay Trái Xoay Phải	1
1. Chương 1: Hộ Pháp	1
2. Chương 2: Diễn Kịch	4
3. Chương 3: Ở Lại	8

Xoay Trái Xoay Phải

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, giang hồ, đoản vănSố chương: 3 chươngEditor: VTên khác: Tả hữu phùng nguyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xoay-trai-xoay-phai>

1. Chương 1: Hộ Pháp

Phía tây nam của Thanh Hồng ngục, một dãy núi phạm vi hơn trăm dặm đứng sừng sững, đá nhọn lởm chởm, người thường không dám tới gần, bởi đây chính là địa bàn của người đứng đầu ma đạo – Thanh Hồng giáo.

Thanh Hồng giáo là ma giáo mấy năm gần đây mới hưng khởi, lại có thể trong khoảng thời gian ngắn thu hút tới mười mấy môn phái lớn nhỏ ở Thanh Hồng ngục, dùng thủ đoạn máu me làm kinh sợ vô lâm, nhảy lên làm người đứng đầu ma giáo, chín môn mười phái ma đạo, bảy mươi hai đảo hoàn toàn thần phục. Bây giờ chỉ cần mọi người nói đến ma giáo, cũng tự hiểu là đang nói tới Thanh Hồng giáo.

Ma giáo giáo chủ vô công cái thế, Tả Hữu hộ pháp song tuyệt vang danh thiên hạ. Hữu hộ pháp ám khí xuất thần nhập hóa, giết người trong vòng một trăm bước; Tả hộ pháp chế độc có một không hai thiên hạ, tam giáo cửu lưu vừa nghe tiếng đã sợ mất mật.

Dãy núi đằng sau Thanh Hồng ngục, suối chảy róc rách, hoa thơm chim hót, giáo chủ một thân áo đen cầm một thanh kiếm dài màu xanh bạc lấp lánh, nơi mũi kiếm sượt qua, cát bắn đá bay, cây cỏ đổ rạp xuống

hết. Nhanh như chớp, uyển chuyển như du long, cái gọi là đỉnh của đỉnh, cũng chỉ như thế.

Thu kiếm vào vỏ, giáo chủ nhận lấy chiếc khăn thị nữ đưa tới lau mặt một chút, nhìn Hữu hộ pháp đang ngồi im không nhúc nhích như một cục đá lớn cạnh gốc cây: “Tiểu Hữu à, trong truyện nói ma giáo giáo chủ phải dùng thiên tâm ti xô qua ngân châm, âm nhu tà tứ mới giống ma đầu, ngươi nói xem bản tọa có phải cũng nên học theo hoa một chút không?”

Một cái đỉnh bay qua ống tay áo màu đen của giáo chủ, đóng ngược cái kiếm vẫn luôn bay là là kia lên thân cây khô, Hữu hộ pháp mặt không đổi đi tới cầm kiếm xuống, giọng nói đều đều: “Giáo chủ trong truyện kia tự thiên.”

Giáo chủ ghen lời, đang muốn nói gì đó, đột nhiên một tên thuộc hạ chạy như bay đến, thở hồng hộc quỳ trước mặt giáo chủ cách đó một trượng: “Khởi bẩm giáo chủ, có chuyện lớn không lành xảy ra, Tả hộ pháp có chuyện rồi!”

Tả hộ pháp tên là Độc Cô Tả, chính là nhi tử của Hoa Đà Độc Cô, thuở nhỏ si mê với thảo dược, có điều tính tình lại trái ngược hẳn với vị phụ thân thích cứu người của hắn, Độc Cô Tả thích giết người bằng thuốc độc. Trước đó vài ngày nói là lên núi hái thuốc, chuyến đi này... đã mười mấy ngày chưa thấy về, giáo chủ cảm thấy không ổn, liền phái người đi tìm, vừa đi tìm đã xảy ra chuyện lớn.

“Tả hộ pháp lên núi hái thuốc, trên đường trở về gặp lũ bất ngờ, hồng thủy làm sơn đạo bị xói lở, kể cả vài huynh đệ của Tả hộ pháp cũng không thấy bóng dáng.” Người báo tin giàn giụa nước mắt nói.

Lũ bất ngờ nguy hiểm thế nào mọi người đều hiểu rõ ràng, cho dù có võ công cao cường đến đâu cũng không thể nào ngăn nổi thiên tai, Tả hộ pháp đương nhiên là lành ít dữ nhiều, ngay cả thi thể cũng khó mà tìm về được.

Giáo chủ râu rĩ không vui chừng mấy ngày, cuối cùng cũng thoát ra khỏi nỗi buồn mất đi Tả hộ pháp, lại bắt đầu sốt ruột. Đại hội ma giáo chín môn mười phái còn có ba tháng nữa là sẽ bắt đầu, đại hội những năm qua, đều dùng độc dược của Tả hộ pháp và ám khí của Hữu hộ pháp hù dọa họ một phen. Bây giờ không có Tả hộ pháp, lấy gì dọa đám người ô hợp kia đây?

“Giáo chủ võ công cái thế, chỉ cần làm vài chiêu là có thể đè ép họ.” Hữu hộ pháp Thẩm Hữu bắt đầu khuyên.

“Không được!” Giáo chủ không nghĩ ngợi gì mà bác bỏ ngay lập tức, ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói, “Tiểu Hữu à, ngươi không hiểu, dựa vào vũ lực để được tôn trọng, đó chính là chiêu bài của võ lâm chính đạo, chúng ta là ma giáo, phải quỷ quái một chút!”

Thẩm Hữu giật giật khóe miệng: “Vậy theo giáo chủ, chúng ta phải dùng thủ đoạn gì mới quỷ quái?”

“Ngươi xuống núi đi, trong vòng hai tháng phải tìm tới một cao thủ tuyệt độc thể thân Tả hộ pháp!” Giáo chủ không tha, đuổi Hữu hộ pháp xuống núi, nói với hắn, nếu không tìm được thì không cần về làm gì nữa.

Thẩm Hữu đứng ở chỗ rẽ nơi sơn đạo, quay đầu lại nhìn dãy núi ma giáo nguy nga, lại thở dài thườn thượt. Cao thủ tuyệt độc trong thiên hạ, tìm ở đâu ra bây giờ.

Theo lý thuyết phải hỏi thăm tin tức, lợi dụng người không liên quan tới tam giáo cửu lưu là thích hợp nhất, nhưng mục đích lần này của Hữu hộ pháp là tìm người tới lừa gạt họ, đương nhiên không thể tìm những người này giúp đỡ, vì vậy, Thẩm Hữu vác một túi quần áo nhỏ trên vai, bước lên con đường tìm kiếm Tả hộ pháp mới.

Cái gọi là cổ độc không ở một mình, thiên hạ này có thể sống vai cùng Độc Cô Tả chỉ có Miêu Cương Cổ vương. May mà Thanh Hồng ngục cách Miêu Cương không xa. Thẩm Hữu liền cố gắng đi càng nhanh càng tốt, trước đi một chuyến tới Miêu Cương, lặng lẽ bái phỏng Miêu Cương Cổ vương, hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ từ ông.

“Ngươi nói gì, Độc Cô chết rồi?” Cổ Vương ôm một cái bình đựng đầy cổ độc, đứng chết trân tại chỗ.

(cổ = sâu)

Thẩm Hữu vội vàng xông tới từ xa, giúp ông cầm lấy cái bình gốm suýt chút nữa đã bị đánh rơi xuống đất. Trong bình đều là sâu độc cực kỳ buồn nôn, mỗi con đều có thể chui vào cơ thể, chỉ cần Cổ vương run tay đánh rơi cái bình, hai người họ hôm nay cũng phải bỏ mạng ở đây.

“Thi thể Tả hộ pháp đến tận giờ vẫn chưa tìm ra được, giáo ta bây giờ cần gấp một cao thủ thiện độc, kính xin Cổ vương chỉ điểm giúp đỡ.” Thẩm Hữu đặt cái bình xuống một nơi an toàn, quay người hành lễ với Cổ vương, thái độ rất thành khẩn.

“Hu hu hu...” Cổ vương râu tóc bạc phơ đột nhiên đau lòng tới khóc ra tiếng, “Lão hủ chỉ có một người tri kỷ này, sao có thể đi trước lão hủ một bước chứ? Hu hu...”

Thẩm Hữu ở lại chỗ của Cổ vương ba ngày, Cổ vương bỗng dưng mất một đối thủ nên vô cùng bi thống, gấp gáp thế nào cũng không chịu giúp đỡ, thậm chí bắt đầu hỏi hằn: “Có phải là người đồ kị Tiểu Tả được ân sủng của giáo chủ mà hại chết hân không?”

Hữu hộ pháp vã mồ hôi lạnh đầy người, vội vã cáo từ, Cổ vương biến ảo không ngừng, không biết một ngày nào đó sẽ lại dùng cổ trùng giết người, nơi này không thích hợp ở lại lâu.

Thẩm Hữu tay trắng trở về, đành phải thử vận may ở Trung Nguyên.

Buộc ngựa lại trước cửa quán trà, bưng một chén trà thô lên, Thẩm Hữu lại thở dài. Tốn không ít thời gian ở Miêu Cương, một tin tức hữu dụng cũng không có, bây giờ không còn nhiều thời gian, nếu còn chưa tìm được, hân nhất định phải trở về giáo.

“...Mấy ngày trước ta sai người mua được ‘Tề Thiên độc vương’, quả thực là danh bất hư truyền.” Trong góc quán trà vang lên một hồi bàn tán.

“Ồ, thật sự lợi hại đến vậy?” Những người xung quanh đều lại gần nghe chuyện.

“Lại còn không thật sao, hồi trước có người của Lý gia trang mua, toàn bộ bên trong trang đều chết hết!”

Mọi người vô cùng thán phục, Thẩm Hữu thính tai lắng nghe, Tề Thiên độc vương? Nghe có vẻ rất lợi hại, sao hân chưa từng nghe nói đến nhỉ?

Đại hội sắp tới rồi, có còn hơn không, Thẩm Hữu không muốn bỏ lỡ cơ hội này, liền hỏi thăm đám hán tử kia về tung tích của “Tề Thiên độc vương”.

Đám người kia liền nói cho hân biết, Tề Thiên độc vương ở trấn trên phía đông, cách nơi đây ba mươi dặm, hân cũng chưa từng đi tới chỗ đó.

Lộ trình ba mươi dặm, đối với Thẩm Hữu cười tuấn mã đến chỗ đó cũng không có gì to tát, chỉ nửa ngày đã tới nơi.

Nơi này cũng không phải là thôn trấn như hán tử kia nói, mà là một cái thành không nhỏ, ở nơi tập hợp các ngã đường, có rất nhiều người đang đi lại từ nam chí bắc.

Người trong thành từng nghe tới danh hào của “Tề Thiên độc vương” cũng không nhiều, nhiều lần khó khăn trùng trùng mới biết được hân ở đâu, tìm một hồi, cuối cùng cũng tìm được độc vương trong truyền thuyết ở một góc phố đông đúc.

Người trong chín môn mười phái cũng không phải là người tốt lành gì, kẻ ác đương nhiên là phải ác, ma giáo muốn thống lĩnh họ, thì phải ác hơn. Một Tả hộ pháp hung tàn đương nhiên là không thể thiếu được, nhưng bây giờ thời gian đã không kịp, Thẩm Hữu âm thầm quyết định, coi như thủ đoạn của “Tề Thiên độc vương” này có thường thường cũng phải mang hân về ứng phó một thời gian.

Nhưng đến khi Thẩm Hữu nhìn thấy người thật, nhất thời liền bỏ qua suy nghĩ này.

Chỉ thấy ở nơi khúc quanh của phố lớn, có một nam tử mặc đạo bào màu xám trắng, đang đứng trước một cái sạp nhỏ mà hét to: “Thuốc chuột, thuốc chuột, ba đồng một thang, mười đồng một gói đi!”

Trong tay nam tử là một cái cờ dài nửa trượng, bên trên là bốn chữ lớn rồng bay phượng múa “Tề Thiên độc vương”.

Thẩm Hữu chưa từ bỏ ý định, lại gần dò hỏi: “Người chính là ‘Tề Thiên độc vương’?”

“Không không, ta không phải là Tề Thiên độc vương.” Tề Thiên Tá cười vung tay.

Thẩm Hữu dấy lên hy vọng trong lòng: “Vậy Tề Thiên độc vương ở đâu?”

“Chính là cái này!” Tề Thiên Tá móc một gói giấy vàng từ hầu bao ra, “Tại hạ tên là Tề Thiên Tá, đây là thuốc chuộc đang được phối chế tốt nhất nên đặt là ‘Tề Thiên độc vương’, khách quan tới mua một gói chứ?”

Nhất thời mặt Thẩm Hữu trầm xuống.

Tề Thiên Tá thấy người đến mua thuốc chuộc này tướng mạo anh tuấn khí độ bất phàm, cho là gặp được kẻ nhiều tiền, thấy khách nhân có vẻ bất mãn, vội vàng dùng bản lĩnh toàn phần mời mọc: “Khách quan người yên tâm, thuốc chuộc của ta ăn tuyệt đối ngon, chuộc người mùi xong không thể không ăn, không tin người ném thử mà xem.”

Mặt Thẩm Hữu càng đen hơn, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

“Chính là hắn!” Đúng lúc này, một đám cầm gậy côn dao bầu nổi giận ùng ùng đi tới, đập đổ sập hàng Tề Thiên độc vương.

“Mấy vị, có chuyện gì cũng phải từ từ,” Tề Thiên Tá vẫn một khuôn mặt cười dịu dàng, “Có chuyện gì vậy?”

“Có chuyện gì à,” hán tử dẫn đầu bắt lấy cổ áo Tề Thiên Tá, “Người không nhận ra ta?”

Tề Thiên Tá bị hán tử kia kéo lão đảo một chút, ngẩng đầu nhìn đại hán mặt đầy râu quai nón đen sì kia, mặt không đổi sắc nói: “Khách quan có chút quen mắt.”

“Đương nhiên là quen rồi!” Đại hán quát Tề Thiên Tá ngã xuống đất, “Lần trước mua đại lực hoàn ở chỗ này của người, chẳng có tác dụng gì cả, còn không bằng lần trước đó! Một lần phải ăn nhiều mới sùi bọt mép, người nói có phải là người bán đại lực hoàn giả cho ta không?”

Nói xong, mấy người xông lên đánh hắn.

“Anh hùng, chuyện gì cũng phải từ từ! Á á!” Tề Thiên Tá một bộ dạng chết cũng không nhận, nếu không phải đã xem từ đầu đến cuối, Thẩm Hữu sợ cũng cho rằng hắn vô tội.

Mắt thấy cây đao sắc kia sắp chém lên khuôn mặt trắng nõn của Tề Thiên Tá, Thẩm Hữu quỷ thần xui khiến thể nào mà lại ném một cục đá tới.

“Vèo——” đao bị cục đá làm cho chệch hướng, chém vào sọt thuốc bên cạnh.

Tề Thiên Tá nhanh nhẹn nhân cơ hội bò lên, lại bị người đằng sau đánh cho một gậy, nhất thời bị ngã xuống đất, miệng ăn đầy bụi.

“Vụt vụt vụt ——” Liên tiếp vài tiếng xé gió, tất cả bọn người đang muốn đánh lên người Tề Thiên Tá đều thấy đầu gối nhũn ra, phịch phịch ngã quỵ trên đất.

Mấy mông phu nhất thời sững sốt.

Tề Thiên Tá giãy giụa bò dậy, nhìn vẻ mặt như thấy quỷ của mấy người kia, mặt không đổi sắc vỗ vỗ quần áo: “Đã nói rồi mà, ta chính là Tề Thiên đại tiên, được ông trời che chở.”

2. Chương 2: Diễn Kịch

“Chuyện này...” Đại hán dẫn đầu xoa xoa cùi chỏ đau nhức, vừa mới muốn trảm tên lừa đảo này vậy mà đầu tiên là đao bị chệch sau đó cánh tay tê rần, bây giờ hoàn toàn không còn sức lực gì, trong lòng có chút kinh ngạc.

Thẩm Hữu nhú mảy, hán chưa từng thấy loại người nào vô liêm sỉ như thế, am hiểu mượn gió bẻ măng như vậy, thật là thú vị. Đã giúp thì giúp tới cùng, ném một cái đĩnh hoa đào bảy cánh “vèo” một tiếng, cắt đứt bộ râu rậm của tráng hán.

Lần này mảy người kia đã hoàn toàn kinh sợ, “Quý, có quý!”

Vì vậy, mảy hán tử lưng hùm vai gấu bỏ gậy côn trong tay lại, chạy vội tới tề cả ra quần, chạy tới trên đường mù mịt bụi. Vì chỗ này là một góc phố khuất, người lui tới không nhiều, không có nhiều người xem trò vui.

Tề Thiên Tá chờ người đi rồi mới khập khiễng thu dọn sạp hàng bị đập đổ. Thành trấn này không thể tiếp tục ở thêm được nữa, phải chuyển sang một nơi khác. Thu dọn xong được liệu, bẻ gãy cán cờ “Tề Thiên độc vương”, cuộn lá cờ lại, Tề Thiên Tá vỗ vỗ bụi bẩn trên áo: “Hiệp sĩ giúp ta vừa rồi, tại hạ xin được cúi đầu cảm tạ, Tề Thiên Tá nợ người một mạng, sau này có cơ hội nhất định báo đáp thỏa đáng.”

“Không phải chờ sau này.” Thẩm Hữu điểm nhẹ mũi chân, bay tới trước mặt Tề Thiên Tá trong nháy mắt, nhất thời dọa hán nhảy dựng.

“Ồ! Anh hùng, quả nhiên là người.” Tề Thiên Tá tỏ vẻ cảm động tới rơi nước mắt.

Thẩm Hữu tà tà nhìn hán, người này, rõ là một bụng ý xấu, còn muốn giả bộ làm khiêm khiêm công tử, ai mà ngờ được lại là một tên bán thuốc chuột? Nắm lấy cổ áo Tề Thiên Tá, dẫn hán tới phân đà trong thành của ma giáo – nơi dùng để tiếp khách, cho thủ hạ cọ rửa cho hán một hồi.

Tắm rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài, đổi một bộ đạo bào trắng tinh như tuyết, mái tóc dài dùng trâm bạch ngọc họa tiết hình mây vấn lên, cạo hai bên râu mép nhỏ không ra ngô ra khoai, lộ ra một gương mặt tuấn mỹ trắng nõn, khuôn mặt như ngọc, lại tươi tắn như hoa đào.

Tiếp lấy cây quạt thị nữ đưa tới, Tề Thiên Tá phật một tiếng xòe quạt ra, giả vờ quạt quạt hai cái, khẽ nhếch môi, đôi mắt đẹp hiện lên ý cười, đúng là một vị công tử ôn nhu! Ai mà ngờ được hán chính là một tên bán thuốc chuột!

Thẩm Hữu ngốc nghếch nhìn hán tận nửa ngày, tiên phong đạo cốt, không hề nói quá, cho dù không có bản lĩnh thật sự, lừa người khác cũng không thành vấn đề. Thời gian cấp bách, nhất định phải là hán.

Vì vậy, Tề Thiên Tá cứ vậy mà hồ đồ bị Hữu hộ pháp dẫn về Thanh Hồng ngục.

Giáo chủ đối với ngoại hình của “Tả hộ pháp” này vô cùng hài lòng, “Thế mới đúng chứ, Tả hộ pháp ma giáo, nên tuấn mỹ vô song thế này, chỉ cần cười một cái đã có thể diệt hết vạn mã thiên quân của đối phương.”

Tề Thiên Tá miễn cưỡng cười cười. Hán chỉ là một tên bán thuốc trong giang hồ, nhưng cũng đã từng nghe đến sự lợi hại của ma giáo, rốt cuộc mình có vận may gì vậy, bán thuốc chuột cũng có thể tự bán mình đến ma giáo.

“Nghe nói người là ‘Tề Thiên độc vương’, đến đây cho bản tọa nhìn một chút, xem xem người có bản lĩnh gì.” Giáo chủ nghiêng người trên bảo tọa, nâng chén rượu ngon lên nhấp một ngụm.

Tề Thiên Tá quay đầu nhìn Hữu hộ pháp, trông chờ sự trợ giúp từ hán.

Thẩm Hữu cho hán một ánh mắt “Tự cầu phúc”, rồi không quan tâm tới hán nữa.

Tề Thiên Tá cắn răng, thật là không nghĩa khí chút nào, trên đường thì bao lời hay ý đẹp, nếu bị giáo chủ gây khó dễ, Thẩm Hữu sẽ hỗ trợ, thế mà đến giờ khắc mấu chốt này, lại làm bộ quên hết tất cả! Quả là không thể tin tưởng người của ma giáo!

Tuy rằng mắng Thẩm Hữu nghìn lần trong lòng, trên mặt Tề Thiên Tá vẫn là một bộ nhẹ như gió thoảng mây trôi.

“Nếu như người có thể chế được độc dược tuyệt diệu, bản tọa sẽ phong người làm Tả hộ pháp.” Giáo chủ cho người mở hòm báu vật ra, kim ngân châu báu bên trong sáng lấp lánh, làm hộ pháp đại nhân quyền lực chỉ ngay sau giáo chủ, tài phú và lợi ích khó có thể đong đếm được.

Đôi mắt Tề Thiên Tá nhìn một chút vào hòm báu vật, khẽ cắn răng, móc một bao gói giấy màu vàng trong tay áo ra: “Đây là tâm huyết tám năm của tại hạ, giết người diệt khẩu, tuyệt độc trong thiên hạ ‘Tề Thiên độc vương’.”

Thẩm Hữu đang đứng ôm tay trong nháy mắt siết chặt tay mình lại, đề phòng bản thân lại phát ra âm thanh nào đó không đúng lúc.

Tề Thiên Tá mặt không đổi sắc mở giấy gói ra: “Mời giáo chủ xem” Sau đó, giả vờ làm một thủ pháp phức tạp, đột nhiên bắn hạt thuốc nhỏ ra, bắn vào cây cỏ dưới chân.

“Dừng!” một tiếng vang lên, cây cỏ tốt tươi bỗng chuyển sang màu đỏ thẫm, sau đó, nhanh chóng héo úa. Sau đó, Tề Thiên Tá lại lấy ra vài viên thuốc có hình dạng khác, phút chốc cục đá đổi màu, phút chốc cây cỏ như gặp mùa xuân tới.

Giáo chủ xem say sưa, cuối cùng vỗ tay một cái.

Giáo chúng vây quanh cũng vỗ tay, Hữu hộ pháp chỉ nhìn, khoe miệng co giật.

Tề Thiên Tá lau mồ hôi: “Trò mèo mà thôi, để giáo chủ chê cười rồi.” Hắn chỉ là một tên bán thuốc chuột trong giang hồ, sao có thể chế ra được độc được kì quái, chỉ có chút mảnh khoe bịp người mà thôi.

“Chơi rất vui”, giáo chủ ngáp một cái, “Có điều...”

Một đôi mắt phượng của giáo chủ liếc sang, như cười như không dõi theo hắn, tim Tề Thiên Tá như vọt lên tận cổ họng.

Chỉ thấy giáo chủ cười lạnh một tiếng, giơ tay ném chén ngọc xuống, “Mảnh khoe giang hồ bịp người bậc này, sơ hở trăm chỗ, người nghĩ người trong tam giáo cứu lưu đều là kẻ ngớ ngẩn sao?” Võ công của hắn là đệ nhất thiên hạ, thị lực lại hơn người, mảnh khoe bịp người gì có thể qua được mắt hắn?

“Giáo chủ bớt giận!” Tề Thiên Tá thật sự sợ hãi, vội vàng khom người hành lễ, trán đầy mồ hôi, thầm nghĩ lần này xong rồi, không biết giáo chủ định xử lý hắn thế nào, là ném xuống đáy vực cho sói ăn, hay là ném cho Cổ vương làm vật thí nghiệm...

Khi Tề Thiên Tá cho rằng giáo chủ chuẩn bị lãng trì mình, thì đột nhiên giáo chủ lại nở nụ cười: “Ha ha ha, bọn họ thật sự chính là những kẻ ngớ ngẩn! Không sao không sao, không phải sợ, bản tọa cho giáo chúng phối hợp diễn với người, nhất định sẽ không lộ sơ hở!”

Tề Thiên Tá: “...”

Cứ như vậy, từ bán thuốc chuột trở thành Tả hộ pháp, Tề Thiên Tá trọn tròn cả mắt.

Tả hộ pháp mới nhậm chức, việc xấu duy nhất là dằn dặt và luyện tập tiết mục cùng chuẩn bị nội dung vở kịch trong đại hội với bọn giáo chúng. Giáo chủ đã ra lệnh, phải có tình tiết thật sinh động, thoải mái dễ chịu, vừa phải xây dựng hình ảnh ma giáo tà tứ bạo ngược, nhưng cũng phải làm cho nhi nữ giang hồ buồn thương.

Kịch bản sửa đi sửa lại bảy tám lần, Hữu hộ pháp là nhân vật quan trọng nhất định phải tham gia diễn cùng, mỗi ngày cùng dằn dặt và luyện tập tiếp mục cùng Tề Thiên Tá.

“Ai, không được, Bạch đường chủ người là một người phong nhã, không thể làm vẻ mặt khoa trương như vậy, từ đầu đến cuối phải nở nụ cười.” Tề Thiên Tá điều chỉnh lại vẻ mặt, tư thái của mọi người, “Còn người nữa, trọn mắt to một chút, người phải tỏ vẻ bi phần một chút, tưởng tượng người vì giáo ta chiến đấu mấy chục năm, thật vất vả muốn quang vinh mới có thể trở thành đường chủ, đột nhiên...”

“Tả hộ pháp, ta mới vào giáo được ba năm.” Vai chính đang trọn to mắt nhỏ giọng đáp.

“Ta chỉ đang lấy ví dụ thôi!” Tề Thiên Tá giơ tay đập một cái vào gáy hắn ta, “Người phải linh hội được tâm tình bi phần này, người trung thành tuyệt đối nhiều năm như vậy, chỉ muốn lấy được nữ tử mình yêu về nhà, nhưng giáo chủ lại không đồng ý, trời xanh bất công!”

“Ta nhất định sẽ đồng ý.” Giáo chủ vô cùng phấn khởi mỗi ngày đều đúng giờ tới tham gia trò vui nhắc tay nói.

“...” Tề Thiên Tá bắt lực buông thông vai, cứ thế này đến lúc nào mới có thể tập luyện xong?

Thời gian cứ trôi qua trong những ngày bận rộn mà não loạn vội vã, trước khi đại hội sắp bắt đầu một ngày, giáo chủ vẫn luôn cười hờn hở đột nhiên biến sắc, trịnh trọng nói với Tề Thiên Tá: “Nếu diễn hồng, làm cho bản tọa mất mặt, ngươi tự mình ăn ‘Tề Thiên độc vương’ đi, bản tọa đỡ phải ra tay.”

Lời này làm cho Tề Thiên Tá bị dọa sợ, buổi tối kéo Hữu hộ pháp cần nhàn một thôi một hồi, chỉ còn mỗi nước khóc nức lên,

“Người đưa ta tới đây, người đã đảm bảo ta sẽ không có vấn đề gì!” Nhìn chằm chằm Thẩm Hữu, Tề Thiên Tá hiềm khi lại lộ ra vài phần yếu đuối.

Thẩm Hữu hơi nhíu mày, không hiểu giáo chủ lại nổi điên gì, không có chuyện gì tự dưng lại dọa Tề Thiên Tá làm chi? Khẽ thở dài, đợi nửa ngày sau mới thốt ra một câu: “Đừng sợ.”

Sợ cũng được, không sợ cũng được, đại hội ma đạo chín môn mười phái, vẫn tới theo đúng hạn.

Ngày mùng 10 tháng 10, chín môn mười phái, ba mươi sáu động, bảy mươi hai đạo, tất cả tà ma ngoại đạo lớn nhỏ nhỏ nhỏ, đều tụ hội ở Thanh Hồng ngục. Cờ lớn vô sắc, chiêng trống rợp trời, làm cho ma giáo ngày thường vắng vẻ lạnh lẽo trở nên náo nhiệt vô cùng.

Giáo chủ hôm nay mặc một bộ trường bào màu đen, bên ngoài khoác một tầng lụa mỏng màu đen thêu hoa văn ngọn lửa bằng chỉ bạc, đầu đội thông thiên quan có nạm hắc diệu thạch, làm cho tuần nhan diêm dúa lẳng lơ càng thêm tà tử.

Mà Hữu hộ pháp, thì lại mặc một cái áo ống tay nhỏ màu đỏ, thoát nhìn vô cùng... kì cục.

Tề Thiên Tá cảm thấy bộ trang phục này chưa đủ thần bí, đến lúc đó khó mà có thể dọa mọi người sợ, liền tìm một miếng vải đen che mặt.

Giáo chủ nhìn thấy, vội ngăn lại nói: “Tiểu Tả, không dùng vải đen được đâu, dùng cái này đi.” Nói xong liền đưa cho Tề Thiên Tá một cái khăn lụa đỏ.

Tề Thiên Tá giật giật khóe miệng, nhìn Hữu hộ pháp mặt không đổi sắc cũng đang đeo một cái.

“Vậy là được rồi, hai người các ngươi chỉ cần có thêm một dải lụa đỏ nữa là có thể bá đường được rồi!” Giáo chủ vỗ tay cười to.

Tiệc sắp bắt đầu, mọi người Hữu hộ pháp mặc y phục tươi màu, tuy rằng nhìn có chút quái dị nhưng không ai dám lên tiến, vội vàng tỏ vẻ kính nể.

Đầu tiệc là các môn phái tiến cống tặng lễ vật cho ma giáo, sau đó giáo chủ nâng chén ăn tiệc cùng mọi người, bầu không khí coi như là không tệ, khi tiến hành thuận lợi được một nửa, tình huống bất ngờ nổi lên.

“Trong rượu có độc!” Tả hộ pháp đột nhiên hô to một tiếng, chỉ trong nháy mắt Hữu hộ pháp bắn một cái đinh hoa đào đánh vỡ chén rượu trong tay giáo chủ, làm cho bộ y phục màu đen kia ướt đầm.

“Loạt xoạt—— ” phía dưới nơi chỗ ngồi, có mười mấy người đột nhiên đứng dậy.

“Các ngươi là muốn tạo phản?” Giáo chủ ném cái chén trong tay ra, lạnh mặt nhìn người cầm đao.

“Ma đầu, ngươi chia rẽ ta và Mỹ Mỹ, lại còn giết mười chín miệng ăn trong nhà ta, ta với ngươi không đội trời chung!” Người cầm đầu đau đớn nói, từng chữ như đầm máu cùng nước mắt.

(Bản gốc là tươi tốt, méo hiểu tươi tốt tiếng hán việt là cái gì nên t đành để là Mỹ Mỹ nghe cho moe =)

“Ồ? Mỹ Mỹ là ai?” Giáo chủ nhíu mày, tựa hồ rất hứng thú với tên của cô nương này, “Nhi nữ tình trường, khó trách ngươi không thể làm được việc lớn.”

“Ít nói nhảm đi!” Người dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, cầm đao xông lên.

Giáo chủ cũng hừ lạnh một tiếng, hần còn chưa động thủ, Hữu hộ pháp đã xuất hiện trước mặt, bắn đinh “vèo vèo vèo” làm tất cả binh khí rơi xuống đất, lại “vèo vèo vèo” những người kia ngã xuống đất.

Người ở những môn phái khác vội né, đỉnh hoa đào của Hữu hộ pháp không có mắt, cho dù bị thương giáo chủ cũng sẽ không bồi thường.

Mấy người bị ngã ngoan cường bò dậy, giáo chúng xung quanh nhanh chóng xông lên, chế phục mấy người kia, sau đó thành thạo trời gô người lại.

“Các người phạm thượng làm loạn, mưu đồ ám sát giáo chủ, là muốn chịu tội gì đây!” Giáo chủ từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi tư thế, nhưng mọi người đều kính phục không thôi, không hổ là giáo chủ, gặp nguy không loạn, thậm chí còn rảnh rỗi cắn hạt dưa.

3. Chương 3: Ở Lại

“Muốn giết hay lăng trì, làm gì cũng được.” Người cầm đầu kiên cường nói.

“Đã vậy, giáo chủ không bằng giao cho thuộc hạ.” Tề Thiên Tá bước ra, cười lạnh một tiếng, lấy một cái bình ngọc nhỏ từ trong tay áo ra, đổ một viên thuốc màu đỏ ra.

Người cầm đầu kia nhìn thấy viên thuốc, nhất thời lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

“Được này gọi là xuyên tâm hủ cốt hoàn, là được ta mới chế thành mấy ngày gần đây,” Tả hộ pháp cười tà nói, trong mắt hiện ra vẻ điên cuồng của mấy cường nhân thích chế được, “Dám phản bội giáo chủ, vậy hãy nếm thử tư vị của xuyên tâm hủ cốt.”

(Xuyên tâm hủ cốt: xuyên tim mục xương)

Giáo chúng xung quanh nghe thấy vậy, sắc mặt nhanh chóng lộ ra vẻ sợ hãi, người trong chín môn mười giáo nghe thấy tên của độc được này đều không khỏi run rẩy. Nghe nói Tả hộ pháp mới kế nhiệm này còn tàn nhẫn hơn cả người trước kia.

“Không, đừng mà...” Người kia cuối cùng cũng biết sợ hãi, không ngừng lùi về phía sau.

“Bắt lấy hắn.” Tả hộ pháp lãnh khốc ra lệnh.

Vô cùng nhanh chóng, hai giáo chúng bước lên bắt lấy người kia, ép hắn há miệng, để Tả hộ pháp ném viên thuốc màu đỏ tươi kia vào, lại vỗ cho hắn một chưởng.

“Ực!” Người kia cố gắng giãy giụa cuối cùng cũng nuốt viên thuốc kia vào bụng, sau khi được buông ra lập tức cố gắng nôn khan, cố phun viên thuốc kia ra, không lâu sau liền lộ ra vẻ thống khổ, bịch một cái ngã lăn ra trên đất.

“A.....” Người kia hét một tiếng thảm, lập tức không kêu được nữa, cả người bắt đầu co giật, khuôn mặt vặn vẹo, cơ thể dần co lại thành một cục. Mà vật bị hắn chạm phải khi giãy giụa bò trên đất cũng đổi màu, có thể thấy được độ đáng sợ của độc được này.

“A! Mau nhìn, đổi màu rồi!”

“A! Thật sự có thể làm mục xương!”

Người phía dưới sợ đến hồn phi phách lạc, không dám thở mạnh.

Tề Thiên Tá cũng sợ hết hồn, lúc này mới nhớ ra, người huynh đệ này có thức cốt công (thuật rút ngắn xương), bởi vì mỗi lần dùng tới vô cùng tốn nội lực nên bình thường lúc dần dưng và luyện tập tiết mục không dùng tới, nên hắn đã quên mất phân đoạn này!

“Được rồi, ném ra ngoài đi, nhìn thật buồn nôn.” Giáo chủ vung tay, cho người mang cái người thoát nhìn như đã chết kia đi thiêu, lại nhốt những người mưu phản lại, chờ sẽ xử lý sau, nghe đâu là muốn mang tới cho Tả hộ pháp làm thí nghiệm.

Ai nấy người nào cũng một vẻ sợ hãi ngồi lại vào chỗ, Tề Thiên Tá cũng đại công cáo thành xoay người trở về vị trí, nhưng không ngờ lúc bước lên bậc thềm lại bị vấp chân một cái, tấm vải lụa che trên mặt liền rơi xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn trắng nõn.

“Không hổ là hộ pháp ma giáo, lớn lên thật xinh đẹp!” Người phía dưới khê khàng bàn tán.

Tề Thiên Tá vội vàng cầm lấy khen che mặt lại, chỉ lo sẽ có người nhận ra mình, mà mọi chuyện trên thế gian này đều như vậy, sợ gì gặp nấy.

Phía dưới có người đột nhiên kinh ngạc thốt lên: “Ta nhận ra người! Tề Thiên độc vương!”

Hữu hộ pháp nghe thấy cái tên này, một cái đinh đào hoa nháy mắt xuất hiện trên ngón tay, người kia nhất thời kinh ngạc kêu lên một tiếng, ngã xuống đất. Thế nhưng đã không còn kịp nữa rồi, một đồng người hiển nhiên cũng đã nhận ra Tề Thiên Tá, trước khi đinh đào hoa kịp bắn tới đã thốt lên: “Người không phải là tên bán thuốc chuột kia sao?”

Không khí nhất thời trầm xuống, Tề Thiên Tá muốn cười hai tiếng, nói vị huynh đài này người nhận lầm người rồi, nhưng hiển nhiên càng nói thì lại càng lộ.

“Ta cũng nhận ra hắc, ở ngay trấn dưới chân núi, ta còn từng mua thuốc chuột của hắc!” Lại có người xác nhận.

“Không không, hắc là tên đoán mệnh, hắc còn từng cho ta chữ!”

“Nói bậy, hắc rõ ràng là làm xiếc, ta còn từng xem hắc làm ảo thuật!”

Thẩm Hữu lặng lẽ đỡ trán, người này, đến tột cùng là từng tới bao nhiêu nơi, làm bao nhiêu công việc vậy?

Giáo chủ không nói lời nào, lạnh lùng liếc nhìn Tề Thiên Tá.

Tề Thiên Tá vã mồ hôi lạnh toàn thân, vốn tưởng rằng có thể kết thúc màn biểu diễn một cách mỹ mãn, vậy mà thời khắc mấu chốt này lại bị lộ, xong rồi, giáo chủ nhất định sẽ bắt hắc ăn thuốc chuột.

Ngay tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên, một giọng nói hùng hậu truyền tới từ ngoài cửa.

“Ha ha ha ha, không sai, hắc chính là tên bán thuốc chuột!” Nội lực chấn động đến mức mọi người vội lui về sau một bước, rồi lại nhìn ra phía cửa.

Chỉ thấy một người, mặc áo dài màu xanh, bên hông còn treo một cái hồ lô màu xanh, mái tóc rối bù, trên mặt là một vết sẹo dài như một con rắn, trông thật dữ tợn và khủng bố.

“Độc Cô Tả!”

“Tả hộ pháp!”

Mọi người hít vào một hơi khí lạnh, không phải Tả hộ pháp đã chết trên đường đi hái thuốc sao? Sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

Không quan tâm người trong tam giáo cửu lưu nghĩ thế nào, giáo chúng ma giáo lại không ngừng suy đoán, Tả hộ pháp này nhất định là trở về từ bờ vực tử vong, nghe nói có người giả mạo mình, liền muốn trở về vạch trần!

Tề Thiên Tá cũng nghĩ như vậy, chân hắc đã nhũn ra không di chuyển nổi. Đây chính là độc vương chân chính, đừng nói tới “Xuyên tâm hủ cốt hoàn”, độc được lợi hại hơn thế gấp trăm lần còn có thể chế ra được, lần này hắc thật sự xong rồi.

Độc Cô Tả lững thững bước tới trước, khom người hành lễ với giáo chủ: “Tham kiến giáo chủ, thuộc hạ đã bình yên trở về.”

“Về là tốt rồi.” Giáo chủ lạnh nhạt trả lời lại một câu.

Hữu hộ pháp gật đầu coi như chào hỏi.

Xong xuôi việc chào hỏi rồi, lúc này Độc Cô Tả mới nhìn về phía Tề Thiên Tá: “Hắc đúng là một tên bán thuốc chuột, thế nhưng thiên tư hơn người, vài ngày trước đó đã được ta thu làm đệ tử!”

“Ra là như vậy...” Mọi người hiểu rõ, vội vàng chúc mừng Tả hộ pháp gặp dữ hóa lành, chúc mừng hắc thu được một đệ tử giỏi, giáo chúng cũng là một mặt hòa khí chào mừng.

Chỉ có Tề Thiên Tá, mặt mờ mịt, hắc còn chưa từng gặp Tả hộ pháp, sao có thể biến thành đồ đệ của Tả hộ pháp?

Hữu hộ pháp liếc mắt nhìn Tề Thiên Tá đang ngơ ngác đứng sững, nhếch nhếch môi.

Sự thật là Thắm Hữu đã tìm được Tả hộ pháp vào mười ngày trước. Người này bị kẹt ở một vách đá, Hữu hộ pháp dùng dây thừng kéo người lên, tính mạng không lo, chỉ là bị trọng thương.

Giáo chúng hận Tả hộ pháp có không ít người, nếu để có người biết hắc bị trọng thương, hắc là sẽ gặp nguy hiểm, Hữu hộ pháp liền bí mật giấu hắc đi, để hắc dưỡng thương.

Mãi đến tận tối hôm qua, Tề Thiên Tá sàu mi khổ kiếm tìm tới hắc.

“Tiểu Hữu, giáo chủ nói nếu diễn hỏng rồi sẽ để ta ăn thuốc chuột.” Tề Thiên Tá thấp thỏm lo âu nói.

“Ừm.” Thắm Hữu cúi đầu lau chùi thủ của mình.

“Người lừa ta, nói có mỗi làm ăn tốt, kết quả là tốt tới mức phải liều mạng! Không được, người phải chịu trách nhiệm!” Tề Thiên Tá nằm trên giường Hữu hộ pháp lăn lộn khóc om sòm.

Thắm Hữu nhìn hắc sâu xa, nói: “Được!”

Trong mắt Tề Thiên Tá, đó chẳng qua chỉ là một lời nói qua loa để ứng phó mình, cũng không phải là thật, dù sao Hữu hộ pháp để hắc tự sinh tự diệt cũng không phải là mới ngày một ngày hai.

“Ngày mai người đứng canh trước cửa, nếu Tề Thiên Tá diễn hỏng thì vào giảng hòa.” Hữu hộ pháp nói với bộ mặt không chút biểu cảm.

“Người đối với tên bán thuốc chuột này còn tốt hơn cả lão đầu ta!” Độc Cô Tả sờ sờ cằm.

Thắm Hữu liếc hắc một cái: “Vì kẻ lớn của giáo chủ.”

“Được được, vì kẻ lớn của giáo chủ.”

Vì vậy mới có màn vừa rồi.

Đại hội chín môn mười phái kết thúc mỹ mãn, vở kịch lớn này không chỉ làm cho nữ nhi giang hồ buồn bã không dứt, xây dựng được hình tượng ma giáo tà tứ bạo ngược mà còn có diễn biến thoải mái lên xuống bất ngờ. Giáo chủ thu được nhiều cống phẩm phong phú, lại được chấn nhiếp mọi người một cách tàn nhẫn, vô cùng thỏa mãn.

Tả Hữu hộ pháp đã đủ, Tề Thiên Tá tên bán thuốc chuột này cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

Tề Thiên Tá cho “Tề Thiên độc vương”, lá cờ và vài bộ quần áo vào trong túi, mang theo gia sản không nhiều nhận gì của mình, thê thê lương lương rời khỏi ma giáo, trước khi đi muốn cáo biệt Thắm Hữu một lần. Đứng trước cửa phủ Hữu hộ pháp suy nghĩ một chút, người ta là ma giáo hộ pháp cao cao tại thượng sao có thể có bất cứ tình cảm gì với một tên chuyên bịp bợm giang hồ, thở dài, trực tiếp quay người rời khỏi.

Thê thê lương lương đi trên sơn đạo, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng xé gió sau lưng, Tề Thiên Tá lập tức né tránh, “Bịch!” một cục đá rơi xuống nơi hắc vừa đứng.

“Người...” Tề Thiên Tá quay đầu lại, thấy khuôn mặt không chút thay đổi của Hữu hộ pháp đứng cách hắc một trượng.

Hữu hộ pháp không ngờ hắc đã học được cách né tránh ám khí, có hơi kinh ngạc và sững sốt, chợt điểm nhẹ mũi chân, trong nháy mắt đã lướt tới trước mặt Tề Thiên Tá: “Người đã biết quá nhiều bí mật của ma giáo, ta phạt mệnh giáo chủ tới...”

“Giết người diệt khẩu?” Tề Thiên Tá cười khở, ném túi quần áo xuống đất, “Đến đây, mạng này là do người cứu, trả lại cho người cũng phải thôi.”

Bản thân hắn cũng rõ ràng, trước đây nếu không phải là Thẩm Hữu cứu hắn, hắn đã chết dưới gậy côn kia rồi. Thế nên, hắn vẫn luôn cảm thấy bản thân nợ đối phương một mạng, bây giờ tới lúc trả lại rồi.

Thẩm Hữu lẳng lặng nhìn hắn một lúc, chậm rãi nói: “Người đã biết quá nhiều bí mật của bản giáo, giáo chủ quyết định phong ngươi làm Tả hộ pháp.”

“Cái gì?” Tề Thiên Tá trố mắt một lúc lâu, “VẬY, Tả hộ pháp thực sự đâu?” Rõ ràng là độc vương chân chính đã trở về rồi sao còn muốn tên hàng nhái là hắn.

Thẩm Hữu giật giật khóe miệng, hắn cũng không thể nào lý giải được suy nghĩ của giáo chủ. Hắn tới xin giáo chủ tha cho Tề Thiên Tá một mạng, giáo chủ sờ sờ cằm, nghĩ lại bộ dáng tiên phong đạo cốt của Tề Thiên Tá, lại nhìn khuôn mặt dữ tợn của Độc Cô Tả, nhất thời cảm thấy Độc Cô Tả làm Tả hộ pháp thật mất hình tượng ma giáo.

“Giáo chủ để hắn làm trưởng lão rồi, tiện tay thu ngươi làm đệ tử.” Thẩm Hữu nắm lấy cổ tay Tề Thiên Tá, nhẩy một cái liền biến mất trên sơn đạo.

“Á này!” Tề Thiên Tá cố giãy giụa một chút, “Ta chỉ là một tên bán thuốc chuột, sao có thể làm Tả hộ pháp?”

“Giáo chủ chỉ là một tên thuyết thư còn có thể làm được giáo chủ, ngươi sợ gì?” Giọng nói của Hữu hộ pháp hòa cùng với gió núi vu vu, có phần thật xa xôi.

“A, vậy trước kia ngươi làm gì?” Tề Thiên Tá tò mò hỏi.

“Người đoán thử xem.”

Tác giả có lời muốn nói: — Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xaay-trai-xaay-phai>